

Az engesztelés napja

Kulcsversek: "Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztuljatok. Akkor az Úr előtt tiszták lesztek minden bűnötöktől."

3Mózes 16:29-30

Válogatott Szentírás:

3Mózes 16:2-9 és 11-19 és 27-34

A mai lecke a sátorban végzett szolgálatokkal kapcsolatos, amelyeket Izrael éves engesztelőnapján végeztek, amint azt a 3. Mózes harmadik könyvének 16. fejezete feljegyzi. Ez a rendkívül fontos istentisztelet a zsidó vallási év hetedik hónapjának tizedik napján történt. Az egész év legünnepélyesebb eseményének tartották ezt a napot, amikor a főpap belépett a Legszentebbbe - a Sátor legbelsőbb részébe -, hogy engesztelést végezzen a nemzet bűneiért. E különleges nap szolgálatainak elvégzéséhez a főpap, Áron nem a szokásos "dicsőség és szépség ruhájába", öltözött, hanem az áldozati ruhába, amely fehér vászonból készült. 2Mózes 28:2-39; 3Mózes 16:4.

Áron azt az utasítást kapta, hogy szerezzen egy ökröt és egy kecskét az engesztelő áldozatokhoz. A tulkot maga Áron biztosította, és azt a sátor udvarán kellett levágni bűnért való áldozatul saját maga és háza számára. A tulok zsírját a vaskos oltáron kellett elégetni. A bika nagy mennyiségű zsírja miatt bizonyára hevesen égett, és sűrű füstfelhőt termelt, amely a kívül lévők szeme láttára emelkedett fel. 3Móz 16:3, 5-6 és 25

Áronnak ekkor meg kellett töltenie egy füstölőt a vaskos oltáron lévő tűzből vett égő paraszakkal, és édes tömjénnel együtt be kellett vinnie a Szentélybe, a sátor első részébe. A füstölőt az Aranyoltár tetejére kellett állítani, és a tömjénfüstöt rá kellett szórni, hogy édes illatú füst keletkezzen, amely a második fátyolon túl a Legszentebbbe hatolt. Amikor ezt aprólékosan elvégezték, Áron biztonságosan beléphetett a Legszentebbbe, és folytathatta az engesztelés utolsó aktusát. Ott az ökör vérének az irgalmasszék tetejére és elé kellett szórnia. 12-14. versek

A sátoron kívül, a sátort körülvevő táboron túl, egy másik tűznek kellett lennie. Ott kellett elégetni az ökör hitvány részeit - a bőrt, a húst és a trágyát. Ezt a jelenetet a sátor körül táborozó izraeliták

mindannyian láthatták, és ez élesen megkülönböztette az engesztelés napjának többi áldozati szertartásától, amelyeket a sátor udvarát körülvevő vászonfüggönyök, valamint a Szentély és a Legszentebb elzárt jellege elfedett. Így fejeződött be a tulok felajánlása. 27. vers

Ezután a bűnért való áldozati kecskét áldozták fel. Erre a célra Izrael népéből kellett kiválasztani, és az Úr elé kellett állítani a sátor ajtajánál. Az Úr kecskéjét a sátoros udvarban levágták, vérét pedig bevitték a Legszentebbbe, és ugyanúgy meghintették, ahogyan a tulok vérével is tették. A kecske bőrét, húsát és trágyáját szintén elégették Izrael táborán kívül. 15. és 27. versek

Pál azt írta, hogy "Ezek a dolgok velük (az izraelitákkal) történtek. példaként számunkra. Azért írták le őket, hogy figyelmeztessenek minket, akik a korszak végén élünk...". Ezek "árnyéka, halvány előképe voltak az eljövendő jó dolgoknak" és a "jobb áldozatoknak", amelyek középpontjában Jézus állt. 1 Korinthus 10:11; Zsidókhöz írt levél 10:1; 9:23.